Rättsfallssamlingen

DOM AV EUROPEISKA UNIONENS PERSONALDOMSTOL (andra avdelningen)

den 16 maj 2013 *

”Personalmål — Social trygghet — Allvarlig sjukdom — Begrepp — Sjukhusvistelse — Kostnadsåtagande — Kostnaderna betalas direkt av avräkningskontoret — De allmänna genomförandebestämmelserna föreskriver inte något maximibelopp i fråga om kostnader för kost och logi — Skyldighet att i förväg underrätta den försäkrade vid fakturering av orimliga belopp”

I mål F-104/10,

angående en talan enligt artikel 270 FEUF, vilken är tillämplig på Euratomfördraget enligt dess artikel 106a,

Mario Alberto de Pretis Cagnodo, tidigare tjänsteman vid Europeiska kommissionen,

Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, hans maka,

Trieste (Italien), företrädda av advokaten C. Falagiani,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av J. Currall och D. Martin, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten A. Dal Ferro,

svarande,

meddelar

PERSONALDOMSTOLEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. I. Rofes i Pujol (referent) samt domarna I. Boruta och K. Bradley,

justitiesekreterare: handläggaren J. Tomac,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 21 juni 2012,

följande

* Rättegångsspråk: italienska.

Dom

1 Mario Alberto de Pretis Cagnodo och hans maka Serena Trampuz de Pretis Cagnodo har, genom ansökan som inkom till personaldomstolens kansli den 21 oktober 2010, väckt förevarande talan och yrkat att personaldomstolen ska ogiltigförklara besluten av det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor i Ispra (Italien) (nedan kallat avräkningskontoret), såsom dessa beslut framgår av betalningssammanställning nr 10 av den 1 oktober 2009, att inte ersätta 100 procent av kostnaderna för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse, vilka uppkom mellan den 13 februari 2009 och den 25 mars 2009, och att låta Mario Alberto de Pretis Cagnodo själv stå för ett belopp på 28 800 euro för de kostnader för kost och logi under sjukhusvistelsen som ansågs vara orimliga.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 72 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen, i den lydelse som är tillämplig i målet (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), föreskrivs följande:

”1. En tjänsteman, hans make om maken inte är berättigad till förmåner av samma art och på samma nivå enligt någon annan bestämmelse i lag eller annan författning, hans barn och andra underhållsberättigade enligt artikel 2 i bilaga 7, är försäkrade mot sjukdom upp till 80 % av de faktiska kostnaderna om inte annat följer av de regler som upprättats i samförstånd mellan [unionens] institutioner efter samråd med Kommittén för tjänsteföreskrifter. Procentsatsen skall höjas till 85 % för följande: utgifter för läkarkonsultation, läkarbesök, operation, sjukhusvistelse, farmaceutiska produkter, röntgenundersökning, analys, laboratorieprover och av läkare föreskrivna proteser med undantag för tandproteser. Den skall höjas till 100 % vid tuberkulos, polio, cancer, mentalsjukdom eller andra sjukdomar som av tillsättningsmyndigheten anses vara av lika allvarlig art samt vid förebyggande undersökningar och vid förlossning. Ersättning till 100 % skall emellertid inte gälla vid sådana fall av yrkessjukdom eller yrkesskador då artikel 73 blir tillämplig.

…

2. En tjänsteman som har stannat kvar i [unionens] tjänst till 63 års ålder eller som uppbär invaliditetsersättning skall vara berättigad till de förmåner som anges i punkt 1 efter att ha lämnat tjänsten. Avgiften skall beräknas på pensions- eller ersättningsbeloppet.

…

2a. Följande skall också vara berättigade till förmånerna enligt punkt 1, förutsatt att de inte förvärvsarbetar:

i) Tidigare tjänstemän som har rätt till avgångspension och som lämnat [unionens] tjänst före 63 års ålder.

…”

3 Artikel 27 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1) har följande lydelse:

”1. Budgetanslagen skall användas enligt principen om sund ekonomisk förvaltning, det vill säga i enlighet med principerna om sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet.

2. Principen om sparsamhet kräver att de resurser som institutionen använder för att genomföra sin verksamhet skall göras tillgängliga i rätt tid och vara av den kvantitet och kvalitet som behövs, samt ställas till förfogande till lägsta möjliga kostnad.

Principen om effektivitet avser förhållandet mellan de resurser som används och de resultat som uppnås.

Principen om ändamålsenlighet avser hur väl specifika mål med en åtgärd och förväntade resultat uppnås.

…”

4 I artikel 36 i rättegångsreglerna föreskrivs följande:

”Om ansökan inte uppfyller kraven i artikel 35.1 a, b och c, 35.2 eller 35.5, ska justitiesekreteraren fastställa en skälig frist för sökanden, så att denne kan rätta ansökan. Löper fristen ut utan att sökanden har vidtagit rättelse, ska personaldomstolen besluta huruvida underlåtelsen att iaktta dessa villkor utgör ett formellt hinder mot att uppta talan till prövning.”

5 Artikel 1 i de gemensamma regler om sjukförsäkring för tjänstemän i Europeiska unionen som avses i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna (nedan kallade de gemensamma reglerna) har följande lydelse:

”I enlighet med artikel 72 i tjänsteföreskrifterna skall det inrättas ett [gemensamt] sjukförsäkringssystem ... Med de begränsningar och enligt de villkor som föreskrivs i dessa regler och i de allmänna genomförandebestämmelser som antagits på grundval av artikel 52 i dessa skall de förmånsberättigade genom detta system garanteras ersättning för kostnader som uppkommit till följd av sjukdom, olycksfall eller moderskap samt ersättning för begravningskostnader.

Förmånsberättigade är försäkrade personer och deras medförsäkrade.

…”

6 I artikel 2 i de gemensamma reglerna föreskrivs följande:

”…

3. Följande personer omfattas av [det gemensamma sjukförsäkringssystemet]:

— Före detta tjänstemän och tillfällig personal som uppbär avgångspension.

— …”

7 I artikel 12 i de gemensamma reglerna stadgas följande:

”Medförsäkrade till den försäkrade är enligt villkoren i artiklarna 13 och 14 följande personer:

— Den försäkrades make, under förutsättning att han själv inte omfattas av [det gemensamma sjukförsäkringssystemet].

— …”

8 Artikel 20 i de gemensamma reglerna, i vilken de allmänna reglerna för ersättning fastställs, har följande lydelse:

”1. För att bevara den ekonomiska balansen i det gemensamma sjukförsäkringssystemet och värna om principen om socialförsäkring som ligger till grund för artikel 72 i tjänsteföreskrifterna kan det i de allmänna genomförandebestämmelserna fastställas maximibelopp för ersättning för vissa slags behandlingar.

Om den försäkrades faktiska kostnader är lägre än maximibeloppet skall ersättningen beräknas på det faktiska beloppet.

2. När det inte har fastställts något maximibelopp för ersättningen för en viss behandling skall det inte betalas ut någon ersättning för den del av kostnaderna som anses orimliga i förhållande till de normala kostnaderna i det land där kostnaderna uppkommit. Hur stor del av kostnaderna som är att anse som orimliga bestäms från fall till fall av [det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor] efter utlåtande från förtroendeläkaren.

…

6. I enlighet med artikel 72.1 i tjänsteföreskrifterna skall kostnaderna ersättas till 100 % vid tuberkulos, polio, cancer, psykisk sjukdom eller andra sjukdomar som av tillsättningsmyndigheten efter utlåtande från avräkningskontorets förtroendeläkare anses vara av lika allvarlig art.

Detta utlåtande skall utfärdas på grundval av de allmänna kriterier som fastställts i de allmänna genomförandebestämmelserna, efter samråd med det [gemensamma sjukförsäkringssystemets medicinska råd].

…”

9 I artikel 30 i de gemensamma reglerna föreskrivs följande:

”1. De försäkrade kan beviljas förskott för betydande kostnader. Förskott tilldelas huvudsakligen i form av ett kostnadsåtagande i fall av sjukhusvård.

2. Förskott på sjukvårdskostnader skall återbetalas antingen genom avdrag på skulder som [det gemensamma sjukförsäkringssystemet] har gentemot den försäkrade eller genom avdrag på lön, pension eller andra skulder som institutionen har gentemot den försäkrade eller på efterlevnadepension efter den försäkrades död. ...”

10 Artikel 35 i de gemensamma reglerna har följande lydelse:

”…

2. Innan ett beslut fattas om ett klagomål som lämnas in på grundval av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna skall tillsättningsmyndigheten eller, i förekommande fall, [det gemensamma sjukförsäkringssystemets förvaltningsråd] begära in yttrande från [det gemensamma sjukförsäkringssystemets förvaltningskommitté].

…”

11 I artikel 36 i de gemensamma reglerna föreskrivs följande:

”För administrationen av sjukförsäkringssystemet svarar en förvaltningskommitté, ett huvudkontor, avräkningskontor och ett medicinskt råd.”

12 I artikel 41 i de gemensamma reglerna stadgas följande:

”Förvaltningskommittén skall biträdas av ett medicinskt råd som består av en förtroendeläkare för varje institution samt förtroendeläkarna vid varje avräkningskontor.

Det medicinska rådet kan höras av förvaltningskommittén eller huvudkontoret i alla medicinska frågor som kan uppstå inom ramen för [det gemensamma sjukförsäkringssystemet]. Rådet skall sammanträda på begäran av förvaltningskommittén eller huvudkontoret eller på begäran av en av förtroendeläkarna vid avräkningskontoren och skall avge sitt yttrande inom en angiven tidsfrist.”

13 I artikel 43 i de gemensamma reglerna föreskrivs följande vad beträffar utanordning och kontroll:

”1. Handläggningen av inkomster och utgifter inom det gemensamma sjukförsäkringssystemet skall ske i enlighet med bestämmelserna i [förordning nr 1605/2002], särskilt artikel 60 i denna.

2. …

3. Huvudkontoret skall i efterhand kontrollera eller låta kontrollera att

— avräkningskontorens transaktioner är lagliga, har gått rätt till och följer principerna för sund ekonomisk förvaltning,

…”

14 Artikel 52 i de gemensamma reglerna har följande lydelse:

”1. I enlighet med artikel 72.1 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna skall institutionerna bemyndiga [Europeiska] kommissionen att genom allmänna genomförandebestämmelser fastställa reglerna för ersättning av kostnaderna i syfte att bevara den ekonomiska balansen i [det gemensamma sjukförsäkringssystemet] och värna om principen om socialförsäkring, som ligger till grund för artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna.

…”

15 I punkt 1.3 i kapitel 2 i avdelning II i de allmänna genomförandebestämmelser som Europeiska kommissionen har antagit med tillämpning av artikel 52 i de gemensamma reglerna (nedan kallade de allmänna genomförandebestämmelserna), vilken avser reglerna för ersättning vid sjukhusvistelse, föreskrivs följande beträffande ersättningsnivåerna:

”Alla vistelser som betraktas som sjukhusvistelser ska ersättas till 85 % vid kirurgiska ingrepp eller vid läkarvård.

Ersättningen ska höjas till 100 %

— vid allvarlig sjukdom,

— …

— vid sjukhusvistelser överstigande [trettio] på varandra följande dygn, efter utlåtande från förtroendeläkaren.”

16 I ovannämnda punkt 1.3 i de allmänna genomförandebestämmelserna föreskrivs följande beträffande villkoren för ersättning:

”För att sjukhusvistelsen ska berättiga till ersättning ska en medicinsk rapport om vistelsen skickas till avräknings[kontorets] förtroendeläkare.

— Kostnader för kost och logi:

Vistelsekostnader som avser kostnader för kost och logi, service och skatter ska ersättas på grundval av de faktiska kostnaderna och i förhållande till gällande faktureringsnormer i det land där sjukhusvistelsen äger rum. Om dessa kostnader ingår i schablonkostnaderna per dygn vid sjukhusvistelse ska ersättningen gälla de sammanlagda kostnaderna.

Ersättningen för kostnader till följd av val av rum ska begränsas till att gälla sjukhusets lägsta enkelrumspris.

Ersättning för kostnader för sjukhusvistelser ska endast ges för den period som är medicinskt nödvändig för att göra ingrepp eller ge vård i det land där sjukhusvistelsen äger rum.

…”

17 I kapitel 4 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna, vilket reglerar kostnadsåtaganden och förskott, anges följande:

”I enlighet med artikel 30 i de gemensamma reglerna får försäkrade beviljas förskott för betydande kostnader. De ska i princip beviljas i form av ett kostnadsåtagande, men kan i undantagsfall ges som förskott.

…

1. Kostnadsåtaganden

Den försäkrade måste ansöka om kostnadsåtagande i förväg, utom i brådskande fall eller vid fall av force majeure.

Ett kostnadsåtagande ska beviljas i följande fall:

— Vid sjukhusvistelser, där kostnadsåtagandet ska täcka de viktigaste fakturorna samt kirurgfakturor.

…

I samband med ett kostnadsåtagande ska den del av kostnaderna som den försäkrade själv ska stå för efter beräkning av ersättningsbeloppet i princip dras av från kommande ersättningar, eventuellt från den försäkrades lön, pension eller andra utbetalningar som ska göras av den försäkrades institution. På begäran av avräknings[kontoret] får detta belopp betalas in på det gemensamma sjukförsäkringssystemets bankkonto.

…”

18 I kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna, vilket avser erkännandet av allvarlig sjukdom, föreskrivs följande:

”1. Definition

Tuberkulos, polio, cancer, psykisk sjukdom och andra sjukdomar som [tillsättningsmyndigheten] erkänner som jämförbara, ska erkännas som allvarliga sjukdomar.

Som jämförbara allvarliga sjukdomar betraktas sjukdomar som i varierande grad uppfyller följande fyra villkor:

— Ogynnsam överlevnadsprognos.

— Kroniskt förlopp.

— Kräver omfattande diagnostiska och/eller terapeutiska åtgärder.

— Förekomst av eller risk för allvarlig funktionsnedsättning.

…”

Bakgrund till tvisten

19 Sökanden Mario Alberto de Pretis Cagnodo, som är före detta tjänsteman vid kommissionen och som uppbär avgångspension, omfattas av det gemensamma sjukförsäkringssystemet i denna egenskap. Hans hustru, som också är sökande i förevarande mål, omfattas som primärförsäkrad av det gemensamma sjukförsäkringssystemet i egenskap av den försäkrades maka och medförsäkrad till den försäkrade.

20 Den 22 januari 2009 ingav Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, i egenskap av den försäkrades maka och person som företräder honom, en ansökan om kostnadsåtagande enligt punkt 1 i kapitel 4 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna till avräkningskontoret med anledning av sin kommande sjukhusvistelse, vilken var planerad att inledas den 12 februari 2009, vid Anthea-kliniken i Bari (Italien). Den 5 februari 2009 biföll avräkningskontoret ansökan och skickade en skrivelse till kliniken där denna informerades om att avräkningskontoret skulle stå för kostnaderna för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse. Det angavs även att ingen provisorisk faktura eller begäran om delbetalning skulle skickas till de försäkrade.

21 Serena Trampuz de Pretis Cagnodo lades in på kliniken 13 februari 2009 och genomgick ett ingrepp den 14 februari 2009, vilket medförde en komplikation som krävde ett andra kirurgiskt ingrepp den 25 februari 2009. Hennes vistelse på Anthea-kliniken varade fram till den 25 mars 2009, det vill säga totalt 40 dygn.

22 För att genomföra beslutet om kostnadsåtagande kontaktade avräkningskontoret den 13 april 2009 Anthea-kliniken och begärde att den skulle skicka den huvudsakliga fakturan direkt till avräkningskontoret, och inte till patienten, för betalning. Anthea-kliniken skickade faktura nr 4080 av den 16 april 2009 till avräkningskontoret, avseende ett totalbelopp på 83 893,20 euro, inklusive mervärdesskatt, varav 57 600 euro avsåg kostnaderna för kost och logi till ett pris av 1 440 euro per dygn, inklusive mervärdesskatt, och 26 293,20 euro avsåg sjukvårds- och sjukhuskostnaderna. Fakturan, vilken var detaljerad i fråga om sistnämnda kostnader men inte specificerade vilken typ av rum som Serena Trampuz de Pretis Cagnodo hade haft, betalades i sin helhet av avräkningskontoret utan att sökandena i förväg underrättades om det fakturerade beloppet.

23 Avräkningskontoret skickade betalningssammanställning nr 10, vilken var daterad den 1 oktober 2009, till Mario Alberto de Pretis Cagnodo. Av denna framgår i) att det totalbelopp som betalades för sjukhusvistelsen uppgick till 83 893,20 euro, ii) att avräkningskontoret ansåg att de kostnader för kost och logi som hade fakturerats med ett belopp på totalt 57 600 euro var orimliga, iii) att ersättningen för sistnämnda kostnader hade begränsats till 28 800 euro, det vill säga 720 euro per dygn, inklusive mervärdesskatt, och att den försäkrade skulle stå för det återstående beloppet på 28 800 euro och iv) att Mario Alberto de Pretis Cagnodo fick ersättning för de ersättningsgilla kostnaderna för sjukhusvistelsen, det vill säga 55 093,20 euro, varav 26 293,20 euro avsåg sjukvårdskostnader och 28 800 euro motsvarade kost och logi, med 85 procent, det vill säga 46 829,22 euro skulle betalas

av avräkningskontoret och återstående belopp på 8 263,98 euro skulle betalas av honom själv. Det framgår av dessa beräkningar att avräkningskontoret ansåg att för 40 dygns sjukhusvistelse var sjukvårdskostnaderna och kostnaderna för kost och logi sammantaget ersättningsgilla med ett belopp på 1 377,30 euro per vårddygn.

24 Serena Trampuz de Pretis Cagnodo ingav ett yttrande över betalningssammanställning nr 10 och framhöll möjligheten att kontakta Anthea-kliniken för att få ytterligare upplysningar om kost och logi. Som framgår även av kommissionens beslut av den 23 juli 2010, vilket fattades med anledning av det klagomål som Serena Trampuz de Pretis Cagnodo ingav med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna (nedan kallat beslutet att avslå klagomålet) upplystes hon den 13 november 2009 om att hennes ärende hade överlämnats till det gemensamma sjukförsäkringssystemets medicinska råd (nedan kallat det medicinska rådet) för yttrande. Det framgår även av beslutet att avslå klagomålet att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, genom ett e-postmeddelande av den 26 november 2009, vände sig till sjukförsäkringskassan för att den skulle kontakta Anthea-kliniken för en eventuell omprövning av fakturan av den 16 april 2009.

25 Det framgår vidare av beslutet att avslå klagomålet att avräkningskontoret, genom ett e-postmeddelande av den 27 november 2009, delgav Serena Trampuz de Pretis Cagnodo innehållet i det telefonsamtal som den ansvariga vid avräkningskontoret hade haft med en anställd vid Anthea-kliniken. Under detta samtal hade den anställde uppgett att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo hade varit inlagd på kliniken i en mycket luxuös svit, med en mässingssäng och en à la carte-meny. Avräkningskontorets skriftliga begäran om att få uppgifter om klinikens lägsta enkelrumspris besvarades inte av Anthea-kliniken.

26 Det framgår av protokollet från det medicinska rådets möte i Bryssel (Belgien) den 10 december 2009, vilket Mario Alberto de Pretis Cagnodo delgavs genom en skrivelse från avräkningskontoret daterad den 26 januari 2010, att det medicinska rådet fastställde att de fakturerade kostnaderna för kost och logi på totalt 57 600 euro var orimliga och att denna slutsats hade dragits på grundval av de upplysningar som hade lämnats av italienska läkare, enligt vilka det konstaterade priset i Italien för denna typ av kostnader ligger på mellan 400 och 600 euro per dygn, exklusive mervärdesskatt (nedan kallat beslutet av den 26 januari 2010).

27 Serena Trampuz de Pretis Cagnodo ingav ett klagomål, daterat den 16 april 2010 och registrerat vid kommissionen den 22 april 2010, med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna. I klagomålet angav hon att avräkningskontoret, som fakturan från Anthea-kliniken var utställd på, i tid borde ha invänt att det begärda beloppet för kost- och logikostnader var orimligt och inte borde ha betalt fakturan. Vidare ansåg Serena Trampuz de Pretis Cagnodo att kostnaderna för hennes sjukhusvistelse borde ha ersatts till 100 procent, på grund av att den sjukdom som föranledde hennes sjukhusvistelse är ”allvarlig” i den mening som avses i artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna. Slutligen gjorde hon gällande att sjukhusvistelsens längd överstigande 30 dygn var motiverad, och att sjukhuskostnaderna för de sista tio dygnen borde ersättas till 100 procent. Beträffande de orimliga kostnaderna för kost och logi, klagade Serena Trampuz de Pretis Cagnodo på att Anthea-kliniken, i stället för att fakturera dessa till ett pris av 300 euro per dygn för ett enkelrum, vilket var det belopp som hon muntligen hade meddelats vid två tillfällen före hennes sjukhusvistelse, hade överdebiterat kostnaden för kost och logi med ända upp till 1 440 euro per dygn, under förevändning att den hade inhyst henne i en luxuös svit, vilket är felaktigt med tanke på att kliniken inte har några sviter för patienterna.

28 Med hänsyn till klagomålet begärde tillsättningsmyndigheten in ett utlåtande från avräkningskontorets förtroendeläkare (nedan kallad förtroendeläkaren) angående dels huruvida kostnaderna för en sjukhusvistelse överstigande 30 på varandra följande dygn var motiverade, dels huruvida den sjukdom som föranledde det kirurgiska ingrepp som Serena Trampuz de Pretis Cagnodo genomgick kunde erkännas som en allvarlig sjukdom i den mening som avses i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna. I utlåtandet av den 18 maj 2010 fann förtroendeläkaren,

beträffande den första frågan, att patienten kunde ha skrivits ut från Anthea-kliniken redan den 8 mars 2009, eftersom de behandlingar och undersökningar som skedde därefter kunde ha genomförts i hemmet eller inom öppenvård. Beträffande den andra frågan ansåg förtroendeläkaren att åtminstone två av de grundläggande villkoren för erkännandet av en allvarlig sjukdom, nämligen ogynnsam överlevnadsprognos och förekomst av eller risk för invaliditet eller allvarlig funktionsnedsättning, inte var uppfyllda.

29 I enlighet med artikel 35.2 i de gemensamma reglerna begärde tillsättningsmyndigheten även in ett yttrande från det gemensamma sjukförsäkringssystemets förvaltningskommitté (nedan kallad förvaltningskommittén). Vid sitt möte den 9 och den 10 juni 2010 diskuterade denna kommitté de frågor som klagomålet aktualiserade och vände sig till det medicinska rådet med frågan huruvida sjukhusvistelsens längd var medicinskt nödvändig. Det medicinska rådet svarade den 24 juni 2010 att det inte fanns tillräckligt med uppgifter i akten avseende sjukhusvistelsen överstigande 30 dygn och det fann att bestämmelsen i punkt 1.3 i kapitel 2 i avdelning II i de allmänna genomförandebestämmelserna, avseende ersättning till 100 procent vid sjukhusvistelser överstigande 30 på varandra följande dygn, kunde vara tillämplig på Serena Trampuz de Pretis Cagnodo. Med hänsyn till det medicinska rådets svar, ställde sig förvaltningskommittén positiv till att fastställa avräkningskontorets beslut att inte tillämpa ersättningsnivån på 100 procent i Serena Trampuz de Pretis Cagnodos fall.

30 I beslutet att avslå klagomålet avslogs detsamma vad beträffar såväl konstaterandet att de kostnader för kost och logi som översteg 720 euro per dygn, inklusive mervärdesskatt, var orimliga, som att det inte förelåg någon allvarlig sjukdom i den mening som avses i punkt 1 i kapital 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna. Vad beträffar frågan huruvida Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse överstigande 30 dygn var nödvändig, ansåg tillsättningsmyndigheten att det var nödvändigt att hänskjuta ärendet till avräkningskontoret för att det skulle begära in ett externt läkarutlåtande.

31 Det framgår även av beslutet att avslå klagomålet att förvaltningskommittén, i det yttrande som antogs efter dess möte den 9 och den 10 juni 2010, begärde att huvudkontoret och/eller avräkningskontoret skulle bistå Serena Trampuz de Pretis Cagnodo med att från Anthea-kliniken återkräva överdebiterade belopp för kost och logi. Det framgår inte av handlingarna i målet att dessa avräkningskontor efterkom denna begäran från förvaltningskommittén.

Parternas yrkanden

32 Sökandena har i ansökan yrkat att personaldomstolen ska

— förordna om uppskov med eller tillfälligt förbjuda verkställigheten av förfarandet för tvångsindrivning av de aktuella beloppen, och tillfälligt förbjuda det automatiska avdraget på Mario Alberto De Pretis Cagnodos pension (det första yrkandet),

— fastställa och förklara att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo inte på något sätt kan klandras vad gäller storleken på och betalningen av de kostnader för kost och logi som den klinik där hon genomgick ingreppet utkrävde (det andra yrkandet),

— klassificera den sjukdom som var anledningen till Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse och de ingrepp som hon genomgick som ”allvarliga” (det tredje yrkandet),

— fastslå att sjukhusvistelsens längd var nödvändig och medicinskt korrekt (det fjärde yrkandet),

— förklara att sökandena inte är skyldiga att återbetala någon av de förmåner som avräkningskontoret har utgett (det femte yrkandet),

— förplikta kommissionen att återkalla kravet på återbetalning av 41 833 euro eller varje annat belopp som eventuellt kan komma att fastställas (det sjätte yrkandet),

— förplikta kommissionen att avstå från alla automatiska avdrag på Mario Alberto De Pretis Cagnodos pension med 41 833 euro eller varje annat belopp som kan komma att fastställas (det sjunde yrkandet),

— vidta olika åtgärder för bevisupptagning (det åttonde yrkandet), och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna (det nionde yrkandet).

33 I samband med rättelsen av ansökan den 16 november 2010 preciserade och utvidgade sökandena sina yrkanden så, att de genom sin talan har yrkat att personaldomstolen ska

— ogiltigförklara kommissionens beslut, såsom detta beslut framgår av betalningssammanställning nr 10 av den 1 oktober 2009,

— ogiltigförklara beslutet av den 26 januari 2010, och

— ogiltigförklara beslutet att avslå klagomålet.

34 Kommissionen har yrkat att personaldomstolen ska

— avvisa eller ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Förfarandet

35 Den 5 november 2010 vände sig personaldomstolens kansli till sökandenas företrädare, i enlighet med artikel 36 i rättegångsreglerna, för att ansökan skulle rättas. Till ansökan hade nämligen varken den rättsakt som begärdes ogiltigförklarad, intyget om att sökandenas företrädare var behörig att uppträda inför domstol eller en sammanfattning av tvisten fogats. Kansliet fastställde därför en frist för företrädaren som löpte ut den 15 november 2010. Ansökan rättades först den 16 november 2010, och personaldomstolens andra avdelning, vilken hade tilldelats målet, beslutade vid sitt möte den 24 oktober 2011, med stöd av det utrymme för skönsmässig bedömning som den har getts i artikel 36 i rättegångsreglerna, att underlåtenheten att iaktta fristen för rättelse inte skulle medföra att ansökan avvisades.

36 Genom särskild handling, som inkom till personaldomstolens kansli den 15 november 2010, ingav sökandena en ansökan och yrkade att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder skulle förordna om uppskov med verkställigheten av förfarandet för tvångsindrivning – genom automatiskt avdrag på Mario Alberto De Pretis Cagnodos avgångspension – av de belopp som inte ersattes avseende Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse. Denna ansökan registrerades under målnummer F-104/10 R.

37 Genom beslut av den 15 februari 2011 i mål F-104/10 R, de Pretis Cagnodo och Trampuz de Pretis Cagnodo mot kommissionen, avslog personaldomstolens ordförande ansökan om uppskov med verkställigheten, på grund av att sökandena inte hade styrkt att villkoret avseende att situationen ska ställa krav på skyndsamhet var uppfyllt i förevarande fall.

38 Sökandena tillställde personaldomstolen den 11 april 2011 det externa läkarutlåtande som hade begärts in av avräkningskontoret för att följa upp beslutet att avslå klagomålet, vilket avräkningskontoret hade översänt till sökandena den 30 mars 2011. I denna handling fann den specialistläkare som hade konsulterats att uppgifterna i akten kunde motivera Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse överstigande 30 dygn. Avräkningskontoret följde utlåtandet och tillgodoräknade, i betalningssammanställning nr 11 av den 18 mars 2011, Mario Alberto de Pretis Cagnodo 2 066 euro, vilket drogs av från det totala belopp som han själv skulle stå för. Efter denna åtgärd ålåg det Mario Alberto de Pretis Cagnodo att betala 6 197,98 euro, utöver beloppet på 28 800 euro för de kostnader för kost och logi som avräkningskontoret ansåg var orimliga.

39 Personaldomstolens kansli meddelade parterna den 26 oktober 2011 de åtgärder för processledning som personaldomstolen hade beslutat, i enlighet med artikel 56 i rättegångsreglerna. Dessa åtgärder syftade till att klargöra vissa frågor och att ge sökandena tillfälle att yttra sig över den invändning om rättegångshinder som kommissionen framställde i sitt svaromål.

40 I samma meddelande informerade personaldomstolens kansli parterna om att personaldomstolen avsåg att, med tillämpning av artikel 77 i rättegångsreglerna, på eget initiativ pröva huruvida det förelåg ett rättegångshinder till följd av att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo saknade berättigat intresse av att få saken prövad, särskilt på grund av att betalningssammanställning nr 10 gick Mario Alberto de Pretis Cagnodo emot, medan Serena Trampuz de Pretis Cagnodo var den enda som hade ingett ett klagomål, och att hon, vid ett första påseende, inte tycktes dra någon direkt fördel av en eventuell ogiltigförklaring av denna betalningssammanställning, eftersom hon varken var dess adressat eller betalningsmottagare.

41 Parterna förfogade över tre veckor för att vidta åtgärder med anledning av åtgärderna för processledning och för att inkomma med yttranden över det rättegångshinder som skulle prövas på personaldomstolens eget initiativ. Parterna efterkom inom den föreskrivna fristen vad personaldomstolen hade anmodat dem att göra.

42 På uppdrag av personaldomstolen undersökte referenten, med tillämpning av artikel 68 i rättegångsreglerna, möjligheterna till förlikning i tvisten mellan sökandena och kommissionen och föreslog i mars 2012 en lösning som skulle ha kunnat få tvisten att upphöra. Parterna godtog inte denna lösning. Den dömande sammansättningen konstaterade, vid avdelningens sammanträde den 26 april 2012, att försöket att uppnå en förlikning hade misslyckats och beslutade att inleda det muntliga förfarandet.

43 Sökandenas företrädare informerade personaldomstolen vid förhandlingen den 21 juni 2012 om att han återkallade det fjärde yrkandet om ogiltigförklaring av betalningssammanställning nr 10, i den del behovet av en långvarig sjukhusvistelse inte hade erkänts däri, eftersom avräkningskontoret, med hänsyn till slutsatserna av den specialist som konsulterades i samband med det externa läkarutlåtande som avräkningskontoret begärde in, hade beslutat att ersätta 100 procent av kostnaderna för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse överstigande 30 dygn.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

44 I svaromålet har kommissionen, utan att uttryckligen yrka att talan ska avvisas, angett att det är tveksamt om talan kan tas upp till sakprövning, på grund av att det administrativa förfarandet drevs enbart av Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, vilken inte har ställningen som försäkrad person som omfattas av det gemensamma sjukförsäkringssystemet, medan endast den försäkrade, det vill säga

Mario Alberto de Pretis Cagnodo, är behörig enligt artikel 90 och följande artiklar i tjänsteföreskrifterna att inleda det administrativa förfarandet. I det avseendet har kommissionen överlåtit avgörandet till personaldomstolen.

45 Därefter har kommissionen, i sitt svar med anledning av åtgärderna för processledning, anfört samma rättegångshinder som personaldomstolen ska pröva på eget initiativ, avseende att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo saknar berättigat intresse av att få saken prövad. Kommissionen har formellt yrkat att personaldomstolen ska avvisa talan, på grund av att Mario Alberto de Pretis Cagnodos talan inte föregicks av ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, fastän den omtvistade betalningssammanställning som utfärdades av avräkningskontoret endast är riktad till honom, eftersom fakturan från Anthea-kliniken formellt sett inte var utställd på hans maka.

46 I svaromålet har kommissionen vidare gjort gällande att ansökan inte kan prövas, på grund av att den inte överensstämmer med artikel 35 i rättegångsreglerna, eftersom den inte innehåller uppgifter om grunderna för talan eller de rättsliga omständigheter som åberopas till stöd för sökandenas yrkanden.

47 Kommissionen anser dessutom att talan ska avvisas på den grunden att sökandena – särskilt genom att yrka att personaldomstolen ska klassificera Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom som ”allvarlig” – försöker få personaldomstolen att ta ställning till medicinska frågor, vilka – som sådana – inte omfattas av personaldomstolens behörighet.

48 Slutligen har kommissionen yrkat att talan ska avvisas på grund av att sökandena, genom vissa yrkanden, har begärt att personaldomstolen ska rikta föreläggganden till kommissionen.

49 Sökandena har hävdat att det saknas grund för invändningen om rättegångshinder som avser att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo saknar berättigat intresse av att få saken prövad. Artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna omfattar nämligen alla dem som har ett intresse av dess tillämpning. I förevarande fall ingavs klagomålet av Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, som inte har någon egen inkomst, utan som för sin försörjning är helt beroende av den avgångspension som hennes make uppbär. Hon berörs följaktligen direkt och personligen av varje händelse som kan påverka storleken på denna inkomstkälla, såsom ett eventuellt avdrag på hennes makes pension av de belopp som ska erläggas för sjukvårdskostnader. Att klagomålet ingavs enbart av Serena Trampuz de Pretis Cagnodo beror på att det är hon som varit inblandad i sjukhusärendet och att hon bättre kände till detaljerna i ärendet än Mario Alberto de Pretis Cagnodo. Sökandena har tillagt att eftersom Serena Trampuz de Pretis Cagnodo ingav klagomålet i egenskap av maka till Mario Alberto de Pretis Cagnodo, gjorde hon det inte bara i sitt eget namn utan även i hans namn och för hans räkning. De har sammanfattningsvis anfört att ansökan under alla omständigheter ingavs av båda makarna, vilket bör skingra alla tvivel om att de har ett berättigat intresse av att få saken prövad och om att det administrativa förfarandet genomfördes på ett korrekt sätt. Sökandena har inte tagit ställning till de övriga rättegångshinder som kommissionen har åberopat.

Personaldomstolens bedömning

50 Inledningsvis ska det påpekas att kommissionen felaktigt har hävdat att det administrativa förfarandet inte genomfördes på ett korrekt sätt.

51 Enligt artikel 90.1 och 90.2 i tjänsteföreskrifterna har nämligen varje person som omfattas av tjänsteföreskrifterna rätt att ansöka om att tillsättningsmyndigheten fattar beslut i en fråga som angår honom eller vända sig till tillsättningsmyndigheten med klagomål över en åtgärd som går honom emot. Det framgår även av artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, i egenskap av maka till en före detta tjänsteman, är försäkrad mot sjukdom. Härav följer att hon är en ”person som omfattas av tjänsteföreskrifterna” i den mening som avses i artikel 90 i tjänsteföreskrifterna.

52 Denna bedömning bekräftas av de gemensamma reglerna, särskilt artiklarna 12-14 i dessa, enligt vilka den försäkrades make är medförsäkrad till den försäkrade, som primärförsäkrad eller tilläggsförsäkrad, beroende på huruvida maken har en förvärvsinkomst eller ej.

53 Det är riktigt att artiklarna 27, 28 och 30 i de gemensamma reglerna förbehåller den försäkrade möjligheten att inge en ansökan om förhandstillstånd, begäran om ersättning och ansökan om förskott för betydande kostnader.

54 Enligt artikel 1 i de gemensamma reglerna innefattas dock såväl försäkrade personer som deras medförsäkrade i begreppet förmånsberättigade enligt det gemensamma sjukförsäkringssystemet. Medförsäkrade till en försäkrad ska, enligt artikel 26 i de gemensamma reglerna, i likhet med den försäkrade själv, vara registrerade vid huvudkontoret och vid ett av det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor. Den omständigheten att betalningssammanställning nr 10 endast var riktad till Mario Alberto de Pretis Cagnodo är endast en följd av att det, enligt artikel 30 i de gemensamma reglerna och punkt 1 i kapitel 4 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna, är den försäkrade som är motpart till det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor när en ansökan om kostnadsåtagande inges. Även om ansökan om kostnadsåtagande i förevarande fall ingavs av Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, gjorde hon det i sin makes namn, vilket är en möjlighet som anges i själva formuläret.

55 På de fakturor som i förevarande fall skickades av kliniken till avräkningskontoret och som betalades av nämnda kontor anges Serena Trampuz de Pretis Cagnodos namn, och från det att betalningssammanställning nr 10 skickades till Mario Alberto de Pretis Cagnodo var det faktiskt Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, som hade bättre kännedom än sin make om de tjänster som kliniken faktiskt tillhandahållit, som vände sig till avräkningskontoret, vilket erkände henne som motpart och vände sig till det medicinska rådet. Samma sak hände när Serena Trampuz de Pretis Cagnodo ingav ett klagomål med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna avseende avräkningskontorets beslut. Med anledning av detta klagomål begärde tillsättningsmyndigheten in utlåtande från förtroendeläkaren och yttrande från förvaltningskommittén, och vände sig även till det medicinska rådet. Som svar antog tillsättningsmyndigheten därefter beslutet att avslå klagomålet, ett beslut som delgavs Serena Trampuz de Pretis Cagnodo i en skrivelse adresserad till henne, i vilken hon informerades om att hon kunde väcka talan vid personaldomstolen mot nämnda beslut, inom tre månader från dagen för mottagandet.

56 Under dessa omständigheter, och med hänsyn till att kommissionen själv betraktade Serena Trampuz de Pretis Cagnodo som giltig motpart i det administrativa förfarandet, samt i enlighet med principen *nemo potest venire contra factum proprium*, enligt vilken administrationen är skyldig att följa sina egna rättsakter, anser personaldomstolen att kommissionen inte med framgång kan göra gällande i detta skede att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo saknade berättigat intresse av att, med full kännedom om omständigheterna, själv inge ett yttrande över beräkningen i betalningssammanställning nr 10 eller rent av inge ett klagomål som avsåg denna beräkning. Det ska tilläggas att eftersom talan vid personaldomstolen väcktes av båda makarna som sökande, ska det anses vara underförstått att sökandena agerade gemensamt, både vid ingivandet av ansökan om kostnadsåtagande och under det administrativa förfarandet, även om åtgärderna vidtogs endast av Serena Trampuz de Pretis Cagnodo och i hennes namn. Härav följer att talan inte ska avvisas på grund av det påstått rättsstridiga administrativa förfarandet.

57 Vad beträffar frågan huruvida ansökan eventuellt strider mot artikel 35.1 e i rättegångsreglerna, ska det erinras om att enligt lydelsen i denna bestämmelse ska ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan och de grunder samt faktiska och rättsliga omständigheter som åberopas. Enligt fast rättspraxis ska sådana uppgifter vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att personaldomstolen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter (personaldomstolens dom av den 1 december 2010 i mål F–89/09, Gagalis mot rådet, punkterna 36 och 37).

58 Personaldomstolen konstaterar att i förevarande fall har de grunder samt faktiska och rättsliga omständigheter som åberopats inte förtecknats som sådana. Vid en noggrann läsning av ansökan går det dock att urskilja dessa i ansökans lydelse.

59 Eftersom det inte är obligatoriskt för parterna att använda den mall för ansökan som finns på Curia, webbplatsen för Europeiska unionens domstol, i den del som avser personaldomstolen, under rubriken ”... användbar information”, ska personaldomstolen, när den prövar huruvida villkoren i artikel 35.1 e i rättegångsreglerna är uppfyllda, och såvitt de grunder samt faktiska och rättsliga omständigheter som åberopas går att identifiera, ge denna bestämmelse en tillräckligt flexibel tolkning för att iaktta sökandenas rätt, enligt artikel 19 fjärde stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, vilken är tillämplig på förfarandet vid personaldomstolen enligt artikel 7.1 i bilaga I till samma stadga, att fritt välja sin advokat, oavsett i vilken stat denna advokat är behörig att utöva sitt yrke.

60 Mot bakgrund av detta, och med hänsyn till att ansökans – enligt kommissionen ofullständiga – innehåll inte har hindrat kommissionen från att i förevarande fall försvara sig, eftersom den kunde inge ett svaromål som tar upp både frågan huruvida talan kan tas upp till prövning och målet i sak, saknas det anledning att avvisa talan på grund av åsidosättande av artikel 35.1 e i rättegångsreglerna.

61 Vad beträffar det rättegångshinder som kommissionen har åberopat avseende det tredje yrkandet i ansökan, nämligen att personaldomstolen ska klassificera den sjukdom som nödvändiggjorde Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse och de ingrepp som hon genomgick som ”allvarliga”, ska det erinras om följande. Det följer av fast rättspraxis att även om de talemöjligheter som stadgas i tjänsteföreskrifterna i princip inte kan användas för att angripa medicinska bedömningar i egentlig mening, vilka ska betraktas som slutgiltiga när de har gjorts i enlighet med gällande bestämmelser, ankommer det emellertid på personaldomstolen att – utan att ifrågasätta de medicinska bedömningar som ligger till grund för det angripna beslutet, i förevarande fall beslutet att inte erkänna att Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom var allvarlig – pröva huruvida tillsättningsmyndigheten, genom att anta det angripna beslutet, gjorde en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna och tillämpade de relevanta rättsliga bestämmelserna korrekt (personaldomstolens dom av den 18 september 2007 i mål F-10/07, Botos mot kommissionen, punkterna 39 och 40). Härav följer att det tredje yrkandet i ansökan inte ska avvisas på grundval av de argument som kommissionen har anfört.

62 Kommissionen har åberopat ett fjärde rättegångshinder avseende två av yrkandena i ansökan, nämligen det sjätte yrkandet, enligt vilket personaldomstolen ska förplikta kommissionen att återkalla kravet på återbetalning av 41 833 euro eller varje annat belopp som eventuellt kan komma att fastställas och som inte ersätts av det gemensamma sjukförsäkringssystemet, och det sjunde yrkandet, enligt vilket personaldomstolen ska förplikta kommissionen att avstå från alla automatiska avdrag på Mario Alberto De Pretis Cagnodos pension med nämnda belopp eller något annat belopp som eventuellt kan komma att fastställas. Vidare påpekar personaldomstolen att sökandena, genom det andra yrkandet i ansökan, har yrkat att personaldomstolen ska fastställa och förklara att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo inte på något sätt kan klandras vad gäller storleken på och betalningen av de kostnader för kost och logi som fakturerades av Anthea-kliniken.

63 Det framgår av fast rättspraxis att det inte ankommer på unionsdomstolen att rikta förelägganden till administrationen eller göra rättsliga uttalanden inom ramen för prövningen av lagenligheten av en rättsakt i enlighet med artikel 91 i tjänsteföreskrifterna (personaldomstolens dom av den 12 december 2012 i mål F-90/11, BS mot kommissionen, punkt 100 och där angiven rättspraxis, vilken har överklagats till Europeiska unionens tribunal, där överklagandet nu är anhängigt som mål T-83/13 P). Härav följer att de tre ovannämnda yrkandena ska avvisas.

64 Slutligen har sökandena, genom det första yrkandet i ansökan, yrkat att personaldomstolen ska förordna om tillfälligt uppskov med verkställigheten av förfarandet för tvångsindrivning av de belopp som inte ersätts av det gemensamma sjukförsäkringssystemet och tillfälligt förbjuda kommissionen att göra automatiska avdrag på Mario Alberto De Pretis Cagnodos pension.

65 Dessa yrkanden framställdes i den separata ansökan som sökandena ingav den 15 november 2010, vilken föranledde beslutet i det ovannämnda målet de Pretis Cagnodo och Trampuz de Pretis Cagnodo mot kommissionen, i vilket dessa yrkanden ogillades.

66 Eftersom dessa yrkanden redan har ogillats, kan de inte framställas vid personaldomstolen eller prövas av denna domstol i förevarande mål.

67 I samband med rättelsen av ansökan försökte sökandena precisera sina yrkanden, genom att i en kompletterande inlaga lägga till tre nya yrkanden.

68 Det råder inte några tvivel om att det första yrkandet i den kompletterande inlagan, nämligen yrkandet om ogiltigförklaring av betalningssammanställning nr 10, kan tas upp till prövning, eftersom det sammanfaller med det tredje, det fjärde och det femte yrkandet i ansökan. Detsamma gäller dock inte det andra och det tredje yrkandet i den kompletterande inlagan, genom vilka sökandena har yrkat att personaldomstolen ska ogiltigförklara beslutet av den 26 januari 2010 respektive beslutet att avslå klagomålet, eftersom dessa två yrkanden inte fanns angivna i själva ansökan.

69 Eftersom rättelsen av ansökan, i enlighet med artikel 36 i rättegångsreglerna, endast kan avse kraven i artikel 35.1 a, b och c, 35.2 och 35.5 i rättegångsreglerna, är det i detta skede uteslutet att utvidga föremålet för talan genom att lägga till ytterligare yrkanden.

70 Härav följer att det andra och det tredje yrkande som angivits i den kompletterande inlagan ska avvisas.

Prövning i sak

71 Eftersom det första, det andra, det sjätte och det sjunde yrkandet i ansökan samt det andra och det tredje yrkandet i sökandenas kompletterande inlaga har avvisats, och sökandena återkallade det fjärde yrkandet i ansökan vid förhandlingen, återstår endast att pröva det tredje och det femte yrkandet i ansökan, såsom de har preciserats genom det första yrkandet i den kompletterande inlagan. Personaldomstolen kommer först att pröva det tredje yrkandet och därefter det femte yrkandet, vilka båda syftar till ogiltigförklaring av betalningssammanställning nr 10 av den 1 oktober 2009, i dess ändrade lydelse enligt betalningssammanställning nr 11 av den 18 mars 2011 (nedan kallad den omtvistade betalningssammanställningen).

Det tredje yrkandet, såsom det har preciserats genom det första yrkandet i den kompletterande inlagan, avseende avräkningskontorets beslut, såsom detta beslut framgår av den omtvistade betalningssammanställningen, att begränsa ersättningen för kostnaderna för sjukhusvistelsen till 85 procent på grund av att Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom inte anses vara ”allvarlig”

72 Till stöd för detta yrkande om ogiltigförklaring har sökandena åberopat en enda grund, vilken avser att det gjordes en uppenbart oriktig bedömning.

Parternas argument

73 Sökandena har gjort gällande att administrationen gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att inte erkänna att den sjukdom som var anledningen till Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse är en allvarlig sjukdom. Med hänsyn till den typ av kirurgiskt ingrepp som utfördes när hon var inlagd, det faktum att hon var tvungen att akut genomgå ett andra ingrepp, den period under vilken hon genomgick rehabilitering vid en annan klinik, och det faktum att hon ständigt är tvungen att gå med hjälp av en krycka, uppfyller hennes sjukdom villkoren i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna för att anses utgöra en ”allvarlig sjukdom” i den mening som avses i denna bestämmelse. En sådan klassificering skulle ha medfört att ersättningen för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse höjdes till 100 procent. Till stöd för detta påstående har sökandena ingett utlåtanden av två specialistläkare och ett intyg utfärdat av en specialistläkare vid en lokal folkhälsomyndighet.

74 Kommissionen har hävdat att beslutet att Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom inte var allvarlig fattades i enlighet med gällande lagstiftning. Den har hänvisat till utlåtandet av avräkningskontorets förtroendeläkare av den 18 maj 2010, i vilket förtroendeläkaren drog slutsatsen att två av de fyra grundläggande villkor som fastställts i de allmänna genomförandebestämmelserna inte är uppfyllda i det aktuella fallet.

Personaldomstolens bedömning

75 Enligt artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna ska procentsatsen för ersättning för sjukvårdskostnader höjas till 100 procent särskilt vid tuberkulos, polio, cancer, psykisk sjukdom eller andra sjukdomar som av tillsättningsmyndigheten anses vara av lika allvarlig art. I punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna fastställs villkoren för att en sjukdom ska anses som en allvarlig sjukdom. Enligt denna bestämmelse ska samma sjukdomar som dem som räknas upp i artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna erkännas som allvarliga sjukdomar, med preciseringen att som ”sjukdomar som [tillsättningsmyndigheten] erkänner som jämförbara” betraktas sjukdomar som i varierande grad uppfyller fyra villkor, nämligen en ogynnsam överlevnadsprognos, ett kroniskt förlopp, krav på omfattande diagnostiska och/eller terapeutiska åtgärder, och förekomst av eller risk för allvarlig funktionsnedsättning.

76 Personaldomstolen har redan slagit fast att de villkor som omnämns i föregående punkt är kumulativa (domen i det ovannämnda målet Botos mot kommissionen, punkt 42 och följande punkter). Den omständigheten att endast ett av dessa villkor inte är uppfyllt motiverar således antagandet av ett beslut att inte erkänna att det föreligger en allvarlig sjukdom. Personaldomstolen har, beträffande samma villkor, även slagit fast att dessa inte framstår som uppenbart olämpliga eller felaktiga i förhållande till det mål som eftersträvas, nämligen att identifiera de sjukdomar som anses vara ”av lika allvarlig art” som dem som uttryckligen nämns i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna (se personaldomstolens dom av den 28 september 2011 i mål F-23/10, Allen mot kommissionen, punkt 49).

77 De fyra sjukdomar som uttryckligen nämns i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna kan nämligen i vissa fall ha särskilt allvarliga fysiska eller psykiska verkningar, vara varaktiga eller kroniska och kräva omfattande terapeutiska åtgärder, vilket innebär att den föregående diagnosen måste vara klart fastställd, vilket i sin tur förutsätter särskilda analyser eller utredningar. Dessa sjukdomar kan även utsätta den berörda personen för risk för allvarlig funktionsnedsättning (se domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkt 50).

78 Det framgår dessutom av själva lydelsen i artikel 72.1 i tjänsteföreskrifterna att endast de fall som är särskilt allvarliga, även om de hör till en av de fyra sjukdomar som uttryckligen nämns i denna artikel, kan klassificeras som allvarliga sjukdomar och således ge den berörda personen rätt att omfattas av de förmånligare bestämmelser som är tillämpliga vid erkännande av en sådan sjukdom (se domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkt 51).

79 När det gäller bedömningen av huruvida det var felaktigt att inte erkänna Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom som allvarlig, erinrar personaldomstolen om den fasta rättspraxis som nämnts i punkt 61 i förevarande dom, enligt vilken de talemöjligheter som stadgas i tjänsteföreskrifterna i princip inte kan användas för att angripa medicinska bedömningar i egentlig mening, vilka ska betraktas som slutgiltiga när de har gjorts i enlighet med gällande bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 19 januari 1988 i mål 2/87, Biedermann mot revisionsrätten, punkt 8, och förstainstansrättens dom av den 16 mars 1993 i de förenade målen T-33/89 och T-74/89, Blackman mot parlamentet, punkt 44).

80 Utan att ifrågasätta de medicinska bedömningar som ligger till grund för beslutet att begränsa ersättningen för kostnaderna för sjukhusvistelsen till 85 procent, ankommer det emellertid på personaldomstolen att pröva huruvida tillsättningsmyndigheten, när den nekade att erkänna Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom som en allvarlig sjukdom, gjorde en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna och tillämpade de relevanta rättsliga bestämmelserna korrekt (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 7 november 2002 i mål T-199/01, G mot kommissionen, punkt 59, och av den 12 maj 2004 i mål T-191/01, Hecq mot kommissionen, punkt 63).

81 Det ankommer således på personaldomstolen, inom ramen för den begränsade domstolsprövning som den har att utföra i medicinska frågor, att pröva huruvida tillsättningsmyndigheten, då den beslutade att inte klassificera den sjukdom som nödvändiggjorde Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse som allvarlig, gjorde ett uppenbart fel genom att av de medicinska bedömningar som den fick del av, vilka personaldomstolen inte kan ta ställning till såvida inte administrationen har missuppfattat deras innebörd, dra den slutsatsen att villkoren inte var kumulativt uppfyllda (se domen i det ovannämnda målet Botos mot kommissionen, punkt 41).

82 I förevarande fall grundade sig tillsättningsmyndigheten, i beslutet att avslå klagomålet, på förtroendeläkarens utlåtande av den 18 maj 2010. Förtroendeläkaren hade dragit slutsatsen att ”åtminstone två av de grundläggande villkoren [som fastställs i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna] ... inte [var] uppfyllda, nämligen ogynnsam överlevnadsprognos och förekomst av eller risk, i nuläget, för invaliditet/allvarlig funktionsnedsättning”. Tillsättningsmyndigheten fastställde avräkningskontorets beslut att inte tillämpa ersättningsnivån på 100 procent på grund av allvarlig sjukdom, utan den normala nivån på 85 procent. Tillsättningsmyndigheten gjorde således inte ett uppenbart fel genom att av de medicinska bedömningar som den fick del av dra den slutsatsen att villkoren i de allmänna genomförandebestämmelserna för klassificering som allvarlig sjukdom, och följaktligen för tillämpning av ersättningsnivån på 100 procent, inte var uppfyllda.

83 Det återstår att pröva huruvida avräkningskontoret, genom att följa förtroendeläkarens utlåtande, verkligen grundade sig på de ovan i punkt 75 angivna villkoren för att en sjukdom ska klassificeras som ”allvarlig”.

84 Det framgår av rättspraxis att jämfört med de medicinska bedömningar i egentlig mening som görs av en läkarkommitté eller rentav en invaliditetskommitté – kommittéer vilkas verksamhetsregler garanterar jämvikten mellan parterna och objektivitet – ger de utlåtanden som ensidigt avges av de förtroendeläkare som hör till institutionerna inte samma garantier i fråga om jämvikten mellan parterna (se domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkterna 68–70).

85 Följaktligen ankommer det på personaldomstolen, när den tar ställning till ett beslut att inte erkänna att det föreligger en allvarlig sjukdom, att göra en mer ingående prövning än vad den gör i fråga om beslut som antas med stöd av artikel 73 eller artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, efter ingripande av läkarkommittén eller invaliditetskommittén. Det står dock klart att persondomstolen inte har nödvändig kompetens på det medicinska området för att kunna bekräfta eller vederlägga en medicinsk bedömning, eller rentav göra en avvägning mellan flera motstridiga medicinska bedömningar (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkterna 70 och 71).

86 Villkoren för en allvarlig sjukdom (kortare förväntad livslängd, kroniskt förlopp, krav på omfattande diagnostiska och/eller terapeutiska åtgärder, förekomst av eller risk för allvarlig funktionsnedsättning) omfattas av kategorin medicinska bedömningar. När förtroendeläkaren eller det gemensamma sjukförsäkringssystemets medicinska råd avgör frågan huruvida något av dessa villkor är uppfyllt fastställer de nämligen inte bara de faktiska omständigheterna, utan gör en verklig bedömning av dessa omständigheter, vilket kräver medicinsk kompetens (domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkt 75).

87 Även om rättens prövning inte omfattar rent medicinska bedömningar, såsom att fastställa hur allvarlig en sjukdom är, ska den likväl – när en sökande, såsom i förevarande mål, ifrågasätter administrationens bedömning av hans fall genom att kritisera det medicinska utlåtande som den grundar sig på – försäkra sig om att förtroendeläkaren har gjort en konkret och noggrann undersökning av det fall som han skulle bedöma. Det ska i det avseendet preciseras att det ankommer på administrationen att visa att det har gjorts en sådan bedömning (domen i det ovannämnda målet Allen mot kommissionen, punkt 76).

88 Förtroendeläkaren, som hade ombetts av tillsättningsmyndigheten att uppge huruvida den sjukdom som föranledde det kirurgiska ingrepp som Serena Trampuz de Pretis Cagnodo genomgick kunde erkännas som en allvarlig sjukdom i den mening som avses i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna, angav följande i sitt utlåtande av den 18 maj 2010:

”...

2) [Serena Trampuz de Pretis Cagnodos] sjukdom, som har föranlett det kirurgiska ingreppet, kan inte erkännas som en allvarlig sjukdom, enligt villkoren i de allmänna genomförandebestämmelserna (avdelning [III], kapitel 5, punkt l).

Det rör sig nämligen om en ortopedisk sjukdom …

Denna sjukdom är till sin art sådan att den inte medför en ogynnsam överlevnadsprognos. Vidare har patienten aldrig befunnit sig i livsfara, inte ens under sjukhusvistelsen.

Enligt vad den specialistläkare i ortopedi som behandlar [Serena Trampuz de Pretis Cagnodo] har uppgett (rapport av den 22 [mars] 2010), är patientens tillstånd för närvarande helt tillfredsställande.

’Det kliniska och radiologiska resultatet är utmärkt’ …

Åtminstone två av de grundläggande villkoren för erkännandet av en allvarlig sjukdom är inte uppfyllda, nämligen ogynnsam överlevnadsprognos och förekomst av eller risk, i nuläget, för invaliditet/allvarlig funktionsnedsättning.”

89 I förevarande fall följde inte Serena Trampuz de Pretis Cagnodo det förfarande som fastställs i punkt 3 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna för begäran om erkännande av allvarlig sjukdom. Om ett sådant erkännande erhålls, beviljas en täckningsgrad på 100 procent av de kostnader som uppstår till följd av den allvarliga sjukdomen från och med läkarintygets datum, vilket

intyg ska inges tillsammans med begäran om erkännande, och för en tid på högst fem år. Serena Trampuz de Pretis Cagnodo nöjde sig med, i samband med det yttrande som hon ingav över betalningssammanställning nr 10 och i sitt klagomål, att begära – i syfte att erhålla ersättning med 100 procent för enbart sina kostnader för sjukhusvistelsen – att den sjukdom som orsakade dessa kostnader skulle anses som allvarlig. Under dessa omständigheter bör bedömningen av de fyra villkoren i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna göras med avseende på Serena Trampuz de Pretis Cagnodosa medicinska tillstånd, såsom det var omedelbart före hennes sjukhusvistelse.

90 Det framgår dock av själva lydelsen i förtroendeläkarens utlåtande av den 18 maj 2010, vad beträffar villkoret om förekomst av eller risk för allvarlig funktionsnedsättning, dels att förtroendeläkaren grundade sig på de medicinska uppgifter som angavs i en rapport av den 23 mars 2010 från den specialistläkare i ortopedi som behandlade Serena Trampuz de Pretis Cagnodo, det vill säga mer än ett år efter de kirurgiska ingrepp som hon genomgick, dels att bedömningen av detta villkor skedde med avseende på hennes medicinska tillstånd såsom det framstod i maj 2010 och inte som det framstod omedelbart före sjukhusvistelsen, i februari 2009.

91 Härav följer att risken för allvarlig funktionsnedsättning före Serena Trampuz de Pretis Cagnodo sjukhusvistelse inte bedömdes på ett korrekt sätt.

92 Detta fel vid tillämpningen av gällande regler kan dock inte leda till ogiltigförklaring av avräkningskontorets beslut att inte klassificera sjukdomen som en allvarlig sjukdom. Det framgår nämligen även av lydelsen i förtroendeläkarens utlåtande av den 18 maj 2010 att förtroendeläkaren inte enbart undersökte huruvida endast ett av de fyra villkoren i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna var uppfyllt eller ej, utan han uttalade sig även om ett andra villkor, nämligen villkoret om ogynnsam överlevnadsprognos. I det avseendet angav han i ovannämnda utlåtande att den ortopediska sjukdom som föranledde Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse till sin art är sådan att den inte medför en ogynnsam överlevnadsprognos och att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo aldrig hade befunnit sig i livsfara, inte ens under sjukhusvistelsen.

93 Eftersom de fyra villkoren för erkännandet av en allvarlig sjukdom är kumulativa och med nödvändighet måste vara uppfyllda samtidigt, om än i varierande grad, räckte den omständigheten att ett av dessa villkor inte var uppfyllt i förevarande fall för att den åkomma som var anledningen till Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse inte skulle erkännas som en allvarlig sjukdom. Följaktligen gjorde inte avräkningskontoret en uppenbart oriktig bedömning när det fann att Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom inte var allvarlig, på grundval av förtroendeläkarens utlåtande av den 18 maj 2010, i vilket slutsatsen hade dragits att det inte förelåg någon ogynnsam överlevnadsprognos i hennes fall.

94 Eftersom talan inte kan bifallas på den enda grund som har åberopats till stöd för det tredje yrkandet, saknas det anledning att ogiltigförklara avräkningskontorets beslut, såsom detta beslut framgår av den omtvistade betalningssammanställningen, att begränsa ersättningen för kostnaderna för sjukhusvistelsen till 85 procent på grund av att Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukdom inte anses vara ”allvarlig”.

Det femte yrkandet, såsom det har preciserats genom det första yrkandet i den kompletterande inlagan, avseende avräkningskontorets beslut, såsom detta beslut framgår av den omtvistade betalningssammanställningen, att låta sökandena själva stå för ett belopp på 28 800 euro för de kostnader för kost och logi som ansetts vara orimliga

95 Till stöd för detta yrkande har sökandena åberopat en enda grund, vilken avser att principen om god förvaltningssed och omsorgsplikten åsidosattes.

Parternas argument

96 Sökandena har instämt i avräkningskontorets bedömning att de kostnader för kost och logi som fakturerades av Anthea-kliniken var orimliga. Ett belopp på 1 440 euro per dygn, inklusive mervärdesskatt, är nämligen ett helt oskäligt pris i förhållande till de tjänster som tillhandahölls, nämligen dels ett enkelt rum av normal storlek med ett standardmöblemang bestående av en säng av sjukhustyp och en stol, ett rum som var identiskt med alla andra rum på kliniken, dels en måltidsservering som enligt Serena Trampuz de Pretis Cagnodo var både vardaglig och högst medelmåttig.

97 Vad gäller frågan vem som ska betala beloppet på 28 800 euro för de kostnader för kost och logi som avräkningskontoret ansåg vara orimliga, har sökandena, för det första, gjort gällande att avräkningskontoret, med hänsyn till det stora belopp som fakturerades för kost och logi, inte borde ha betalat detta belopp till Anthea-kliniken utan att i förväg informera sökandena om det. Sådan information skulle ha gjort det möjligt för dem att motsätta sig betalningen, eftersom Anthea-kliniken, före sjukhusvistelsen, hade informerat Serena Trampuz de Pretis Cagnodo om att kostnaderna för kost och logi uppgick till 300 euro per dygn. Avräkningskontorets sätt att agera hindrade sökandena från att i tid reagera och gjorde att de ställdes inför det fullbordade faktum att de själva skulle stå för det belopp som avräkningskontoret ansåg var orimligt.

98 För det andra har sökandena uppgett att administrationen inte en enda gång hade föreslagit dem att det kunde vara lämpligt att översända ett kostnadsförslag avseende kostnaderna för kost och logi till avräkningskontoret.

99 För det tredje anser sökandena att avräkningskontorets agerande var oacceptabelt och mycket skadligt, inte bara för sökandena utan framför allt för det gemensamma sjukförsäkringssystemet, vilket åsamkades en oskälig betalning. Eftersom kommissionen var den enda som var behörig att vidta åtgärder gentemot Anthea-kliniken för att erhålla återbetalning av vad som betalats in för mycket, borde den under dessa omständigheter inte ha övervältrat detta belopp på sökandena.

100 För det fjärde har sökandena hävdat att de under alla omständigheter inte kan hållas ansvariga för den skada som har uppkommit på grund av bristande uppmärksamhet, betänksamhet och försiktighet från avräkningskontorets sida.

101 Kommissionen anser att sökandenas påståenden är grundlösa.

102 För det första har kommissionen gjort gällande att avräkningskontorets beslut, efter yttrande av det medicinska rådet, att låta sökandena svara för den del av kostnaderna för kost och logi som ansågs orimliga i förhållande till de normala kostnaderna i det land där kostnaderna uppkommit, grundar sig på artikel 20.2 i de gemensamma reglerna. Kommissionen har i det avseendet erinrat om att Mario Alberto de Pretis Cagnodo erhöll en kopia av skrivelsen av den 5 februari 2009, i vilken avräkningskontoret underrättade kliniken om åtagandet avseende kostnaderna för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos sjukhusvistelse, tillsammans med ett informationsblad från Byrån för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) (nedan kallat informationsbladet) rörande maximibeloppen för ersättning och återkrav av förskottsbelopp, i vilket det särskilt påpekades att de belopp som betalades av det gemensamma sjukförsäkringssystemet inte nödvändigtvis var ersättningsgilla enligt artikel 72 i tjänsteföreskrifterna, utan kunde komma att senare återkrävas från den försäkrade.

103 För det andra visade kommissionen, efter det att Serena Trampuz de Pretis Cagnodo hade ifrågasatt betalningssammanställning nr 10, prov på omsorg genom att kontrollera villkoren för kost och logi och genom att ge henne tillfredsställande förklaringar. Vidare hänsköt förtroendeläkaren, i enlighet med artikel 41 i de gemensamma reglerna, ärendet till det medicinska rådet, vilket avgav sitt yttrande vid mötet den 10 december 2009. Enligt kommissionen framgår det av protokollet från detta möte att

de ersättningsgilla kostnaderna beräknades på grundval av gällande lagstiftning, varvid de normala kostnaderna, för samma typ av kost och logi, i det land där kostnaderna uppkommit användes som referensvärde.

Personaldomstolens bedömning

104 Det är ostridigt att det enligt artikel 20.2 i de gemensamma reglerna, när det inte har fastställts något maximibelopp för ersättningen för en viss behandling, såsom kostnaderna för kost och logi vid en sjukhusvistelse, inte ska betalas ut någon ersättning för den del av kostnaderna som anses orimliga i förhållande till de normala kostnaderna i det land där kostnaderna uppkommit. Vidare är det ostridigt att det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor enligt samma bestämmelse från fall till fall bestämmer hur stor del av kostnaderna som är att anse som orimliga.

105 I förevarande fall är parterna överens om att det pris på 1 440 euro per dygn som fakturerades av Anthea-kliniken är orimligt jämfört med de genomsnittliga normala kostnaderna i Italien för denna typ av behandling, men framför allt jämfört med det pris på 300 euro per dygn, inklusive mervärdesskatt, som en anställd vid Anthea-kliniken muntligen hade meddelat Serena Trampuz de Pretis Cagnodo före hennes sjukhusvistelse. I det avseendet inkom Serena Trampuz de Pretis Cagnodo med en vittnesutsaga från en person som var tillsammans med henne den 13 januari 2009, då hon hörde sig för hos Anthea-kliniken om priset för kost och logi. Det framgår av det vittnesmål som sökandena har ingett att enligt de upplysningar som muntligen lämnades av den ovannämnda anställda, uppgick de priser som vid den tidpunkten tillämpades av Anthea-kliniken till 216 euro per dygn om patienten delade rum och omfattades av de allmänna bestämmelserna om socialförsäkring och till 300 euro per dygn om patienten var ensam i rummet och omfattades av en privat försäkring.

106 Parterna är emellertid oense om huruvida – vilket sökandena har hävdat – de kostnader för kost och logi som avräkningskontoret ansåg vara orimliga, det vill säga 28 800 euro, ska bäras av avräkningskontoret, på grund av att det inte kontaktade sökandena innan det betalade fakturan från Anthea-kliniken, eller huruvida – vilket kommissionen har hävdat – Mario Alberto de Pretis Cagnodo ska stå för dessa kostnader, vilka ska dras av från hans avgångspension.

107 Personaldomstolen konstaterar först att möjligheten för de försäkrade att, i enlighet med artikel 30 i de gemensamma reglerna, kunna få förskott för betydande kostnader, i form av kostnadsåtaganden i fall av sjukhusvård, utgör en obestridlig fördel för dessa. Genom ett systematiskt utskick av informationsbladet till de förmånsberättigade i det gemensamma sjukförsäkringssystemet, när en ansökan om kostnadsåtagande inges, skulle de förmånsberättigade kunna uppmuntras att höra sig för, särskilt hos sjukvårdsinrättningen, om de eventuella kostnader som de skulle kunna komma att ådra sig och jämföra dessa med de gällande allmänna genomförandebestämmelserna, för att undvika betydande utgifter som skulle kunna visa sig vara icke ersättningsgilla i det gemensamma sjukförsäkringssystemet och som de därmed får stå för själva. Det ska tilläggas i det avseendet att det inte föreskrivs något maximibelopp i de allmänna genomförandebestämmelserna vad gäller kostnader för kost och logi under en sjukhusvistelse.

108 Även om Serena Trampuz de Pretis Cagnodo i förevarande fall hörde sig för hos Anthea-kliniken om de kostnader för kost och logi som hon skulle ådra sig, fick hon endast muntliga upplysningar och inte en skriftlig handling som skulle ha bevisvärde. Det ska dock tilläggas att det, även om det vore önskvärt för de försäkrade att kunna ha tillgång till en sådan handling, inte finns någon bestämmelse, vare sig i de gemensamma reglerna eller i de allmänna genomförandebestämmelserna, som ålägger dem att skaffa sig ett kostnadsförslag i vederbörlig ordning och översända det till avräkningskontoret tillsammans med ansökan om kostnadsåtagande.

109 Under dessa omständigheter kan inte sökandena klandras för att ha åsidosatt någon skyldighet eller rättsregel. I avsaknad av ett fastställt maximibelopp i de allmänna genomförandebestämmelserna vad gäller kostnaderna för kost och logi vid sjukhusvistelse, kunde de inte jämföra det kostnadsbelopp som Anthea-kliniken hade meddelat dem med det belopp som eventuellt var ersättningsgillt. Även om det antas att de hade kontaktat avräkningskontoret för att fråga huruvida kostnader för kost och logi med ett belopp på 300 euro per dygn skulle ersättas, skulle svaret under alla omständigheter ha varit jakande, med hänsyn till att avräkningskontoret, i betalningssammanställning nr 10, ersatte dessa kostnader till ett pris av 720 euro per dygn.

110 Kommissionen har två roller i samband med kostnadsåtaganden avseende sjukhusvistelser.

111 För det första ska kommissionen, enligt artikel 27 i förordning nr 1605/2002, vilken är analogt tillämplig på förvaltningen av det gemensamma sjukförsäkringssystemet enligt artikel 43 i de gemensamma reglerna, säkerställa handläggningen av inkomster och utgifter enligt principen om sund ekonomisk förvaltning, i enlighet med principerna om sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet.

112 I det avseendet framgår det av artikel 52 i de gemensamma reglerna att kommissionen förvaltar det gemensamma sjukförsäkringssystemet genom bemyndigande av de andra institutionerna, och att den har en skyldighet att fastställa reglerna för ersättning av sjukvårdskostnader i syfte att bevara den ekonomiska balansen i systemet mellan utgifter och inkomster. Enligt principen om god förvaltningssed ska således kommissionen och, i vidare bemärkelse, det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor – inrättandet av dessa kontor hör till kommissionens förvaltningsuppdrag och kontrollen över dem, vad gäller iakttagandet av principerna om sund ekonomisk förvaltning, utförs av huvudkontoret – vara vaksamma så att det gemensamma sjukförsäkringssystemets medel inte används för att betala fakturor för sjukhusvistelser på belopp som vid ett första påseende är orimliga jämfört med den genomsnittliga kostnaden för liknande behandlingar i det land där kostnaderna har uppkommit. I förevarande fall var avräkningskontoret, på grund av sitt säte, väl skickat att känna till de genomsnittliga priser som tillämpas av sjukvårdsinrättningar i Italien vad gäller kost och logi och reagera på det belopp som Anthea-kliniken hade fakturerat, i förevarande fall 57 600 euro för Serena Trampuz de Pretis Cagnodos kost och logi under 40 dygn.

113 I samband med kostnadsåtaganden avseende sjukhusvistelser är kommissionen, för det andra, bunden av omsorgsplikten gentemot personalen vid unionens institutioner, vilken är förmånsberättigad i det gemensamma sjukförsäkringssystemet.

114 Denna omsorgsplikt ålägger kommissionen och, i vidare bemärkelse, det gemensamma sjukförsäkringssystemets avräkningskontor att – när de mottar en sådan faktura som den som översändes till avräkningskontoret av Anthea-kliniken, det vill säga en faktura på ett mycket stort belopp, i vilken de medicinska behandlingarna räknas upp och beskrivs medan kost och logi helt enkelt faktureras för 40 dygn med 1 440 euro per dygn, utan några detaljer om typen av rum eller ytterligare tjänster som kunde motivera ett så stort belopp – inte omedelbart betala en sådan faktura, inte ens om det finns ett kostnadsåtagande, utan att skaffa skriftliga upplysningar från den sjukvårdsinrättning som har utfärdat fakturan och även underrätta den försäkrade, vilken avräkningskontoret, i slutändan, i de flesta fall kommer att låta bära åtminstone en procentuell andel av de fakturerade kostnaderna för sjukhusvistelsen och eventuellt – såsom i förevarande fall – samtliga kostnader som anses vara orimliga.

115 Om avräkningskontoret i förevarande fall hade tagit kontakt med sökandena före betalningen av den faktura som det fått sig tillsänd av Anthea-kliniken, skulle sökandena i tid ha kunnat göra gällande att det pris för kost och logi som hade uppgetts till dem uppgick till 300 euro per dygn.

116 På grund av avräkningskontorets agerande, vilket bestod i att betala fakturan utan att ställa några frågor, ökade däremot utgifterna för det gemensamma sjukförsäkringssystemet på ett omotiverat sätt, eftersom avräkningskontoret, i stället för en ersättning med 85 procent av kostnaderna för kost och logi motsvarande 30 dygn till ett pris av 300 euro per dygn, beviljade ersättning i förhållande till ett pris av 720 euro per dygn.

117 Vidare blev sökandena skyldiga att betala inte bara 28 800 euro för de kostnader för kost och logi som avräkningskontoret ansåg var orimliga, utan även 15 procent av beloppet motsvarande kost och logi för 30 dygn, till ett pris av 720 euro per dygn, medan det belopp som sökandena själv skulle stå för skulle ha varit betydligt lägre om kost och logi hade fakturerats med det belopp som hade uppgetts till Serena Trampuz de Pretis Cagnodo.

118 Personaldomstolen konstaterar således att avräkningskontoret, och i vidare bemärkelse kommissionen, åsidosatte både principen om god förvaltningssed och omsorgsplikten gentemot sökandena, genom att inte – före betalningen av fakturan – begära klargöranden från Anthea-kliniken om det fakturerade beloppet för kost och logi och genom att inte underrätta sökandena om detta belopp.

119 Eftersom talan ska bifallas såvitt avser den grund som åberopats till stöd för det femte yrkandet, ska personaldomstolen ogiltigförklara avräkningskontorets beslut, såsom detta beslut framgår av den omtvistade betalningssammanställningen, att låta sökandena stå för ett belopp på 28 800 euro för de kostnader för kost och logi som ansetts vara orimliga.

120 Mot bakgrund av det ovan anförda saknas det anledning att bifalla sökandenas begäran, vilken har framställts genom det åttonde yrkandet i ansökan, att personaldomstolen ska förordna om de åtgärder för bevisupptagning som de föreslår.

Rättegångskostnader

121 Enligt artikel 87.1 i rättegångsreglerna ska, om inte annat följer av bestämmelserna i kapitel 8 i avdelning II i rättegångsreglerna, tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 88 i rättegångsreglerna föreskrivs dock att ”[e]n part kan, även om han vunnit målet, förpliktas att helt eller delvis ersätta rättegångskostnaderna, om detta framstår som befogat på grund av hans uppträdande, inbegripet vid tiden före det att talan väcktes, i synnerhet om han har vållat motparten kostnader i onödan eller mot bättre vetande”.

122 I förevarande fall framgår det visserligen av domskälen ovan att sökandena endast delvis har vunnit framgång med de yrkanden som avser den omtvistade betalningssammanställningen, vilket innebär att kommissionen endast delvis har tappat målet vad beträffar dessa yrkanden. Det framgår dock även att avräkningskontorets agerande, vilket anses som rättsstridigt, har medfört ytterligare kostnader för sökandena, eftersom kostnaden för kost och logi som ersattes till 85 procent var betydligt högre än den kostnad som sökandena kunde förvänta sig.

123 Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande mål, och med den preciseringen att tillämpningen av artikel 88 i rättegångsreglerna inte är begränsad till enbart de fall då administrationen har vållat sökandena kostnader i onödan eller mot bättre vetande, ska kommissionen bära sina rättegångskostnader, inbegripet de kostnader som uppkom i det interimistiska förfarandet, och ersätta sökandenas rättegångskostnader, inbegripet de kostnader som uppkom i det interimistiska förfarandet.

Mot denna bakgrund beslutar

PERSONALDOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande:

1) Beslutet av avräkningskontoret i Ispra (Italien), såsom detta beslut framgår av betalningssammanställning nr 10 av den 1 oktober 2009, att låta Mario Alberto de Pretis Cagnodo stå för ett belopp på 28 800 euro avseende Serena Trampuz de Pretis Cagnodo kostnader för kost och logi vilka ansetts vara orimliga ogiltigförklaras.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Europeiska kommissionen ska bära samtliga sina rättegångskostnader och ersätta Mario Alberto de Pretis Cagnodos och Serena Trampuz de Pretis Cagnodos samtliga rättegångskostnader.

Rofes i Pujol Boruta Bradley

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 maj 2013.

W. Hakenberg
Justitiesekreterare

M. I. Rofes i Pujol
Ordförande